

Eilhard Lubin Johann Busch

**Disputationum De Veritate Religionis Christianae, Ex P. Mornaei, De Eadem Libro
: Decimaseptima, Quod Dii Gentium Homines Fuerint, Et Spiritus Sub Eorum
Nominibus Culti Daemones**

Rostochii: Reusnerus, 1602

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756648505>

Druck Freier Zugang

R. U. theol.
Lubinus, Eilh.
d'isp. de veritate relig.
christianae 1-24.
1602:03.
1601-1602

Contenta:

- ① Frid. Cressius, De veritate religionis christianae I 1601
- ② Das. Rezzius, De ver. rel. chr. II 1601
- ③ Hart. Kallerwordatus, De ver. rel. chr. III 1601
- ④ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. IV 1601
- ⑤ Abr. Drentrot, De ver. rel. chr. V 1601
- ⑥ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. VI 1601
- ⑦ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. VII 1601
- ⑧ Boc. Hagius, De ver. rel. chr. VIII 1601
- ⑨ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. IX 1601
- ⑩ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. X 1602
- ⑪ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XI 1602
- ⑫ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XII 1602
- ⑬ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XIII 1602
- ⑭ Frid. Cressius, De ver. rel. chr. XIV 1602
- ⑮ Das. Rezzius, De ver. rel. chr. XV 1602
- ⑯ Hart. Kallerwordatus, De ver. rel. chr. XVI 1602
- ⑰ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. XVII 1602
- ⑱ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XVIII 1602
- ⑲ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. XIX 1602
- ⑳ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. XX 1602
- ㉑ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. XXI 1602
- ㉒ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. XXII 1602
- ㉓ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XXIII 1602
- ㉔ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XXIV 1602

17
Disputationum
DE VERITATE
RELIGIONIS
CHRISTIANÆ,
EX P. MORNÆI, DE
EADEM LIBRO,

Decimaseptima,
QVOD DII GENTIVM
HOMINES FVERINT, ET SPIRITVS
SVB EORVM NOMINIBVS CVL-
TI DÆMONES.

Quam

DEO DVCE ET AVSPICE
P R A E S I D E
EILHARDO LVBINO,

*In alma Rosarum Academia defen-
dere conabitur*

IOHANNES BVSCHIVS
VVildungenfis.

Hora 5, loco consueto.

ROSTOCHII
Exprimebat Christophorus Reusnerus,
ANNO M. D. CII.

DISPUTATIO DECIMASEPTIMA,
 QVOD DII GENTIVM HOMINES
 FVERINT, ET SPIRITVS SVB EO-
 RVN NOMINIBVS CVLTI
 DÆMONES.

I.

VNum esse Deum creatorem omnium, illumque in solo Israëlē cultum, & secundā, & præcedenti disputatione probatum est; unde patet extra hunc Deos angelos, Dæmonas, omnia, seruos, lictores & creaturas Dei esse, etiam illis ipsis, qui communis consuetudinis torrente abrepti, Deos colebant, consentientibus.

2. Hermes demonstrat homines ad sui similitudinem statuas facere, inq; illas arte Magicā Spiritus invitare, qui futura prædicunt; quod suo factō & exemplo declarat.

3. Leo Ægyptiorum Pontifex Alexandro Magno mysterium hoc revelavit, Deos gentium fuisse homines. Animalia vero Ægyptij coluerunt, vel quod illorum signa astris attributa, vel quod Osyris illis in signis militaribus fuisset usus.

4. Græcorum Deos ab Orpheo, Hesiodo, Homero inductos constat, qui eorum vitam, profapiam, & nefanda scelera descripserunt. Pythagoras Apollinem Sileni filium & à Pythone occisum & Delphis sepultum testatur: Iovi, in Cretā sepulto Epitaphium scripsit.

5. Socrates in deorum contumeliam per quercum, hircum, & canem jurabat, cui ob id condemnato & mortuo post mortem honorificam statuam posuit Senatus. Plato cum serio scribit Deum nominat, ceterum deos in minus serijs vanitatis testes appellat, quos alij sceleratos homines, mortuos & ob id non adorandos, apertè fassi sunt.

6. Nūma omnis Idolomanix Romanis auctor, post mortem libris quibusdam de disciplinā Sapientix una suis cum ossibus sepultis, & erutis deos gentium, & quos ipse instituerat, funditus evertit, & homines fuisse demonstravit.

7. Romani ante Numam coluerunt Saturnum, Picum & Faunam, & quos invexit Æneas, nihilo his meliores, qui fuerunt homines improbi & scelerati.

8. Scævola Pontifex Deorum alios Poëticos dicit, quibusvis hominibus peiores: alios Philosophicos, qui fuerint homines ob præstantiam aliquam culti; alios civiles, quos continendis in officio subditis magistratus instituerint.

9. Varro civitates ante Deos fuisse testatur, ut pictor ante tabellam; & licet alios certos, alios incertos dicat, certos tamen incertis nihilo certiores esse confitetur.

10. Romani legem tulerant, ne quis Deus inconsulto senatu in urbem intrmitteretur, quo factum est, ut omnium populorum vanitates in urbem receptæ sint, solo vero Deo excluso.

11. Cicero integris tribus de Deorum naturâ libris, omnes homines fuisse demonstrat, & mortuos eorumque; religiones superstitiones & meras aniles fabulas esse.

12. Porro augures & aruspices cum Cæsare, Catone, Senecâ deridet, & superstitiones illas religionum tantum continendis in officio hominibus adinventas esse concludit.

13. Si jam singulos Deos excutiamus, Euhemerum Messenium historiarum sacrarum auctorem legimus, Saturnum Cælij & Vestæ filium ex Ope genuisse Iovem, Iunonem, Neptunum, Glaucam, Plutonem, & ob id à fratre Titano, qui ea conditione regnum ipsi concesserat, ne masculos educaret, in vincula conjectum, & à filio Iove adulto liberatum, postea à filio fugatum, regnoque exutum in Latio latuisse.

14. Vnde constat homines illos fuisse humanis adfectibus & imbecillitate agitato, qui in Cretâ paullo ante Thebana & Trojana bella regnarunt, quorum pater Saturnus qui cum ex Oraculo didicisset fore ut à filio regno expelleretur, filios natos devorare solitus est.

15. Hermes inter cognatos suos memorat Vranum, Saturnum, Mercurium. Vrano porro suo avo Iupiter Sacrificia instituit teste Euhemero. Idem omnes reliqui testantur, & cum primis Orpheus Deorum parens & inventor.

16. Iupiter in Olympo monte jus reddidit, libidine sua
omnia

omnia polluit, tandem in Creta obiit, & apud Gnosum oppidum sepultus est, cum hac inscriptione, ὁ θεὸς ἔκλεψε qui postea gliscente adulatione pro deo cœpit coli, indignus qui vel solum calcet, nedum qui cœlum possideat; à Seneca & alijs passim tanquam nebulo perditissimus, & adulter maximus decantatus.

17. Iuno in Samo educata fratri insigni incestu nupsit. Minerva patrè Jove consentiente à Vulcano fratre fuit compressa. Venus meretricum prima & princeps fuit, quâ primus omnium abusus est Cynaras. Neptuno ora maritima contigit, Plutoni inferior, unde hic Inferorum, ille maris Deus dictus fuit, teste Euhemero.

18. Mars Iovis aciem educebat, Athenis propter homicidium vix à suspendio liberatus. Apollo fuit pastor, & postea Lætomus Laomedontis, inde præstigiator, postea mortuus, & Delphis sepultus fuit.

19. His ob excellentiam quandam, mortuis divinos honores decernebant, ut mirum non sit Alexandrum, Domitianum & alios Deos haberi voluisse, Larentiam & Floram insignes meretrices, Veneri non impares, pro Deabus cultas esse.

20. Viliores adhuc minorum gentium Dij, quorum maximus Æsculapius, Coronidis meretricis filius, qui à Chirone paucarum herbarum vires didicit, postea agyrtam egit, & fulmine ictus obiit, & Cynosuris sepultus fuit.

21. Sic Ægyptij Apin, Babylo[n]ici Belum, Mauri Iubam, Macedonij Cabyrum, Latini Faunum, Sabini Sancum, Romani Quirinum coluerunt, vel urbium conditores, vel coloniarum ductores. Multi etiam suos Cinædos consecrarunt, ut Alexander Hephestionem, Adrianns Antinoum. Ita ut mirum non sit Ciceronem cum sua Tullia idem voluisse tentare.

22. Denique virtutes, vitia, affectus, perturbationes, morbos, & ventos deificarunt; in quam insaniam prolapsi sunt, tum quia Deum reliquerunt, justissime à Deo excacati; tum, quod principes ni à Deo illuminentur elati, & adulatione assentatorum insolescentes se plus quam homines esse putent.

23. Unde concludit Cicero omnes illos Deos homines esse, & opinione hominum in cœlum esse translatos.

24. Porro cacodæmones fuerunt, qui sub illorum hominum nominibus adorabantur, & statuas teste Hermete obfidentes, futura respondebant.

25. Hominum plerumque sceleratissimorum nomina mentiuntur, inq; statuas arte magicâ impelli videri volût, licet sponte accedant, & cultores suos quibus rebus invitentur & cogantur docent, mendaces & fallaces teste Iamblichô.

26. Postulant Idola sua rite pingi, ornari, adorari, omnibus Dijs in omnibus Elementis sacrificandum esse, huic nigris, illis albis, alij summis, alij extremis, alij immolatis, alij terræ infossis partibus. Si autem sunt Spiritus, quâ pingi aut fingi possunt? Sin homines cur adorandi? Vnde Spirituum horum vanitas & mendacium patet.

27. Interim Simiæ veri Dei sunt, cui similes ut videantur, unice student. Atqui Deus jure primitias postulat, qui omnia dat, & victimas, ut mortem peccatis nostris debitam fateamur, ante omnia autem cor contritum. Cum hi nullo alio fine & scopo, quam ut gloriam Dei sibi usurpent, postquam vanis præstigijs & oraculis fidem sibi fecerunt, nil nisi cædem & sanguinem, pueros & virgines sibi in sacrificium postulent, ut de Saturno, Diomede, Agraulide, Baccho, Marte, legimus.

28. Hinc Aristomenes Messenius Iovi unâ vice trecentos homines mactavit, Latini Iovi decimam liberorum immolabant, Qualia etiam Carthaginenses, Germani, Scandinavij, Taurici faciebant; etiam Chironi centauro immolatos homines legimus.

29. Sic Dæmoni Cyprio, Iunoni, Heliopolitanæ, Palladi Laodicæ, ipsi Tyberi fluvio, & Romæ multis Dijs homines mactabantur, quæ tamen sacra à Diphilo, Amaside, Hercule & alijs substitutis bubus & cervis mitigabantur. Vnde hosce Dæmonas malignos Spiritus fuisse apertissimè convincitur.

30. Labeo malos Spiritus cædibus, bonos ludis & mimis delectari dicebat. At ludos illos, tanquam Scholam omnis turpitudinis & pestem animorum Scipio Nasica Pontifex abrogabat, & ludios mimos & histriones legibus latis infames pronuntiabat. Vnde patet Deos infamibus hisce ludis, quos tot oraculis confirmabant, delectantes deteriores fuisse.

My-

31. Myſteria etiam illa Deorum nihil erant niſi horrendæ libidines, inceſtus, fraudes, parricidia, quorum recordatione ſceleratiſſimi etiam cohorreſcant. Vnde patet bonos etiam illos Deos Labeonis eſſe peſſimos Diabolos.

32. Secreta Deum matris à mulieribus cultæ erant horrendæ libidines; Floræ Deæ feſta etiam Ciceroni celebrata erant Gymnaſia impuditiæ & inceſtuum contra naturam, quibus Diabolus compendioſiſſimè homines ad extrema ſclerum & flagitiorum perducebat.

33. Quod vero obiter interdum verbum aliquod de virtute inferent mali Dæmones, eo ipſo peſſimi fuerunt, ut homines pietatis opinione irretitos magis inſigniter fallerent.

34. Ad vaticinia dæmonum quod ſpectat, Oraculo Delphico occaſionem dedit caprarum grex, quo loco poſtea puella quinquaginta minimum annorum ponebatur, oracula edens, quæ per pudenda excipiebat, in teſtimonium Impuri ſpiritus.

35. At qualia Oracula? Falfa, ambigua, vana ut experti ſunt Cræſus, Pyrrhus, Manfredus, Themiftocles, Palmyreni; plerique etiam magno ſuo malo.

36. De quorum vanitate integrum librum conſcripſit Oenomaus, quem ſecutus eſt Porphyrius, demonſtrans multis exemplis Diabolos non prædicere per veram divinationem, ſed per conjecturas ex rebus naturalibus, & ex aſtris. Vnde cum nihil viderent conſulentes vel objurgabant, vel fallebant, homicidæ & mendaces ab initio.

37. Auguria quibus præerant, erant vaniſſima etiam ipſis auguribus teſtibus. Interim cum calamitatem aliquam futuram videbant; (quâ fraude hodiè veneficis ventorum & tempeſtatum eoncinnatricibus imponūt) ſe illam immittere mentiebantur, ob ludos (hoc eſt ſclera & homicidia) omiſſos, quam cum ceſſaturam videbant, ſe ludis & ſcleribus illis placatos ſimulabant.

38. In oraculis ſuis Cleomedem, Archiloſchum, Cypſelum, Phalaridem generis humani peſtes ſcleratiſſimas laudabant, homines à Deo avertebant, ambiguitate fallebant, in victimas poſtulabant, ut non mirum ſit vanos illos & immaundos Spiritus eſſe à plerique fuiſſe obſervatum.

Vamora

39. Vaniora adhuc illorum miracula, quibus nostra ætate etiam per rationes naturales mirabilia possunt edi, nedum per Veneficos. Inter quæ quod Bona Dea à Claudia meretrice sola trahi voluerit & coli, malitiam Diaboli illo facto honestas matronas exemplo Claudiæ ad vagas libidines hortantis magis demonstratur.

40. Talia sunt cum ranas, cicadas, muscas, locustas se posse profligare mentiuntur, quorum sæpe naturales causæ. Et quid horum cum miraculis Dei Israelis comparabile, mundum condentis, mare arefacientis, solem sistentis, aut convertentis.

41. Hi ergo Dij cum humano sanguine, turpitudine, flagitijs, mendacijs delectentur, cum illorum oracula sint vel falsa vel ambigua, cum fastuosi & superbi multa promittant, sed mentiantur, cum levissimis causis irriterentur & placentur, cum tristes & miseri perpetuo torqueantur: Concludunt Platonici malos esse Spiritus.

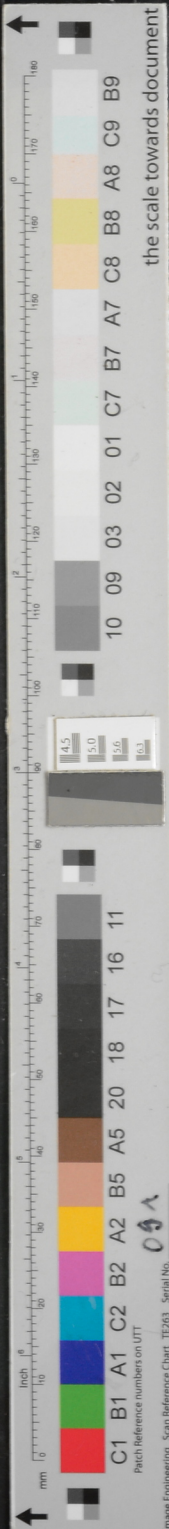
42. Quin etiam Diabolus ipse in oraculis suis se Dei parvam portionem, & angelum venditat, alio Dæmonem sapientem & versatilem, alio Dæmonas indefesso Dei flagro domari, fatetur. ad Stygiæ paludis appellationem verò omnes contremiscebant. quorum vanitas jam detecta, & oracula conticuerunt, illius adventu qui illos jubet obmutescere. Cui laus & gloria, AMEN.

Quæritur.

*An Diaboli verè, & per se futura scire possint.
Negatur.*

the scale towards document

ortis fuisse, non, ne crimen detegant, sed ne vir-
ant, ne ipsi quidem hostes Christianorum nē-

tionem illam repentinam, quā Deorum cultus
nt, ad constellationem referunt, quā mundum
z pro diversis cæli imaginibus singulos Plane-
ominari supponunt, quæ vesanorum hominum
Syro satis refutata sit, seq; ipsam explodat re-

climatibus tot regiones, urbes, oppida, familiæ,
imis sæpe religionibus inbuti, quā insaniam suam
Cumq; Planeta climatis religionis Judaicæ
ligio in totum orbem disseminata est, proprio

as Planetarum conjunctiones Religiones facere
i conjunctiones tantum, alij Iovem tantum, alij Io-
♁ Chaldaicam, cum ♀ Aegyptiam, cum ♁ Mahu-
a, cum ♃ Antichristianam, Addunt a. magnas medias
interq; se de religionis domo variè contendunt (quæ
ex fo) prius inter se insulsi & insani conveniant, an-
postulent.

es à conjunctione Stellarum dependent, cur cum illis
io Christiana tantæ sit durationis, tamq; latè pateat,
nativitatis tempore talem conjunctionem. quod nex
Astrologorum somnio sex esse possint Religiones
m in una familiâ.

nde Religionis Thema erigere debeant à fine eius
ius, quæ oritur aut deniq; legislatoris ipsius Iesu ge-
ptias suas Christianis intolerabiles satis impie pio-

s hominis Genesi Religio, hoc est tot naturæ, regio-
j, Dæmones, affectus animi & mentis, cum vel ipso
on cogant, cum etiam in singulis regionibus aliquis
t.

contemplationum vanitatem eventus ipse manife-
stianam 360. annos duraturam dixerunt, quam Al-
xtendebat, Abraham Iudæus ad 1464, &, suo more

isti per Magiam facta esse contendunt exemplo Si-
nyanæi, Appulei Madaurenfis. Cum Simon vel eo-
is sit, Iesu divinitati concesserit. Et cuius Diabolica
rejecta & cum ipso extincta est.

Apol-